

Flemming Baatz Kristensens prædiken langfredag

Taler

Flemming Baatz Kristensen
Sognepræst

Dato

18. april 2014

Sted

Sct. Pauls Kirke, Aarhus

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lidelseshistorien: Lukasevangeliet kapitel 23, vers 26-49 eller Johannesevangeliet kapitel 19, vers 17-37

Salmer

O hoved, højt forhånet
Naglet til et kors på jorden
Den bitre død dig trængte
Gak under Jesu kors at stå
Hil dig, Frelser og Forsoner
O du Guds Lam! med korsets skam
Syng højt, min sjæl, om Jesu død

Bøn

Lad os bede! Jesus, Jesus, evig tak. Lad os i dag se, hvad du har gjort for os, så vi lever opstandelsesliv i kraften fra dit offer. Amen.

Prædiken

Det går hårdt til i dag. Det er jo næsten ikke til at holde det ud. Hvorfor skulle Jesus lide sådan? Han var jo god! Det sker, at mennesker ikke klare de gode og derfor slår dem ihjel. Han led, fordi Han mente, at Han var Guds søn. Han sagde det ikke voldsomt tydeligt. De jødiske ledere takserede det til at være blasfemi og deres blasfemiparagraf sagde: en sådan mand skal dø. De turde ikke risikere, at Han fik indflydelse, som der var optræk til, for så kunne de få problemer med romerne. Derfor sagde ypperstepræsten: ”Det er bedre at kun én dør end at et helt folk går til grunde.” For den romerske ret var der ikke stof til henrettelse i den sag. Derfor gik Pilatus efter frifindelse. Dødsdommen fældede han mod sin vilje, kun fordi han blev presset af, at de truede med at klage over ham til kejseren og Pilatus ry var ikke det bedste og en tre år efter blev han da

også fjernet fra posten.

Jesus havde længe vidst, at Han skulle lide, men Han søgte faktisk at blive fri. Torsdag aften ved midnat har Han sin bønsekamp i Gethsemane have, hvor Han beder i angst og fortvivlelse. Han minder Gud om at alt er muligt for Gud. Tre gange beder Han om blive fri. Men der var noget her Han, for hvem alt var muligt, ikke kunne. Jesus måtte tage lidelsen på sig og bringe det offer. Det skulle til. Og Jesus bøjede sig for Guds vilje og tog det frivilligt på sig.

Hvorfor skulle det til? På grund af den menneskelige ondskab. Ja, men det er vel en smal sag for en almægtig Gud at rette op på det og tilgive det? Nej, det er det ikke – fordi Gud elsker så meget.

Gud kan ikke leve med det onde. Samtidig elsker Han os onde og vil gøre alt hvad Han kan for at hjælpe os. Jamen, er vi da onde? Ja, for vi har gjort oprør mod Gud, vi er feje, har svigtet, ikke fulgt Guds livslove og ikke gjort det gode mod andre, vi kunne have gjort. Vi kender det godt.

Derfor blev Han menneske. Derfor var Han selv i sin søn, da Han gav sit liv for menneskehedens skyld fra fortiden, nutiden og fremtiden. På korset er den samlet på ét sted og i ét evigt nu. Den eneste måde, hvorpå den kan udslettes, så vi kan gå fri, er, at Gud selv tager den på sig og dør af den. Han stiller sig i murbruddet for at dække og beskytte os. Det er det, der sker bag og i det ydre, vi ser.

Vores skyld udstilles i sin grellhed, da de slår Guds søn ihjel og inden ydmyger de Ham og gør Ham til grin. Det kunne have været os. Det sker, da Han selv må bære korsets tværplanke, der vejede mellem på 20 og 30 kg og med et reb bundet til den ene fod, så Han nærmest halter afsted. Et jødisk skrift kaldte Jesus for den haltende, sikkert på grund af måden, Han gik til Golgata på. Sådan blev Han ydmyget og gjort til grin.

Han blev forladt af Gud. Vi skal til helvede på grund af vores skyld. Kristus går til Helvede for at vi ikke skal ende der. Helvede er at være forladt af Gud. Det blev Han, da Han råbte: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Han gav sig selv som en løsesum for os, siger Han et sted. Det er det, der ligger i, at Han gav sit liv for os. Menneskets ondskab og skyld møder Guds søns lidelse og død. Sådan kan den sones og tilgives.

Jamen, er det ikke primitivt og brutalt? Det kan vi nok synes. Men jeg tror kun, vi finder på at sige det, fordi vi ikke forstår, hvad ondskab er og hvad Guds kærlighed er. Vi fatter ikke den Gud, der elsker og derfor ikke kan forsones med os, der har det onde i os, på anden måde end ved at bringe sig selv som offer.

I dette såkaldt primitive ligger denne dags og kristendommens kraft og forløsning:

Gud har taget det onde alvorligt. Det onde, der sker i verden, er ikke blevet bagatelliseret. Du, som er blevet trådt på, er taget alvorligt. Såret er taget alvorligt. Det onde, der er gjort mod dig, kostede Jesus livet. Han lider med.

Og den, der har krænket den barmhjertige Gud og et andet menneske og gjort noget, der ikke kan tilgives, har fået sin skyld betalt. Der er nåde til den, der har gjort det utilgivelige.

Derfor har tilgivelsen guddommelig kraft i sig. Derfor beder Jesus, da de hamrer sømmene gennem underarmen på Ham og fæstner Ham til planken: ”Fader, tilgiv dem, de ved ikke, hvad de gør!” Selv om vi altså ikke ved, hvad vi gør, har vi syndet og har brug for tilgivelse. Nu kan alt tilgives, det, du ikke kan tilgive andre for og det, du ikke kan tilgive dig selv for. Det, der ikke er tilgivelse for, har Gud skaffet tilgivelse for den fredag i april 33, på verdens ene store og evige forsoningsdag, da Guds søn mødte vor skyld.

Nu er der åbnet op ind til fællesskab med Gud. Porten, der lukkes ved vore fald og oprør, er åbnet. Keruben med sværdet står der ikke mere. Jesus står der i stedet og ved hjælp af Ham kan vi nu nærme os Gud. Det offer skal vi altid huske. Derfor er vi her i dag. I evigheden vil offeret for altid blive husket. Nu kan Han klare alt for os! Nu lever vi i vendingen mellem langfredag og påskedag. Nu behøver det ikke at ende i helvede for os. Det gør det kun, hvis vi afviser Kristus. Så kan ikke engang Gud redde os, for Han kan kun redde os gennem sin søn, Hans kors og opstandelse. Her er kraften, der får Kristus op af døden ved opstandelsen. Opstandelsen på søndag betyder ikke kun en dødeopvækkelse af Jesus, så Han siden dør igen, men fordi Han først døde for os, rejste Han sig

også *for os* og kom ud med oprejsning og nyt liv efter ofret. Han dør ikke mere. Derfor siger Han allerede på korset: ”Det er fuldbragt” og slutter med en tryk aftenbøn: ”I dine hænder, Herre Gud, betror jeg nu min ånd”. Og Han slutter med et skrig, sejrens råb. Nu kan der gøres klar til opstandelsen! Nu besejres døden og der møbleres om i dødsriget. Herfra begynder livet. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Langfredag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/flemming-baatz-kristensens-praediken-langfredag>